

Enkeleitä, ihmeitä ja Ave Maria



Kaksi vuotta sitten olin juuri ennen joulua aloittanut kynttilälampetti-ikonin maalaamisen ja ajattelin jatkaa sitä tapanipäivänä. Ikonin aiheena oli tällä kertaa oli Seraphino Diverskaya, Maria Elousa, maailman esirukoilija, Jumaläiti.

Muistan kuinka istuin keittiön pöydän ääressä tapaninpäivänä ja maalasin ikonia ja samalla pikemminkin kuuntelin kuin katsoin TV:tä. Kuulin kuinka ohjelman keskeytti ylimääräinen uutislähetys, jossa kerottiin kuinka valtava hyökyaalto oli kohdannut suosittuja turistirannikoita Thaimaassa. Otin vielä keskeneräisen lampetti-ikonini ja laitoin sen takanreunalle ja sytytin siihen kynttilän. Uutinen järkytti minua ja ajattelin rukoilla jotain. Vaikka olin puolisen vuotta sitten aloittanut teologian opinnot Åbo Akademiassa ja opetellut liudan rukouksia ruotsiksi, en nyt järkytykseltäni muistanut yhtään rukousta ulkoa – ei ruotsiksi, eikä suomeksi; ei ”Isä meitä”, Pater Nosteria, eikä mitään mutakaan. Ainoa rukous, jonka sillä hetkellä muistin oli Ave Maria latinaksi.

Ave Maria

Ave Maria, gratia plena,
 Dominus tecum;
 benedicta tu in mulieribus,
 et benedictus fructus ventris tui, Iesus.
 Sancta Maria, Mater Dei,
 ora pro nobis peccatoribus
 nunc et in hora mortis nostrae.
 Amen.
 Ave Maria.
 Ave Maria

Terve Maria

Terve Maria, armoitettu,
 Herra sinun kanssasi;
 siunattu sinä naisten joukossa
 ja siunattu kohtusi hedelmä, Jeesus.
 Pyhä Maria, Jumalanäiti,
 rukoile meidän syntisten puolesta
 nyt ja kuolemamme hetkellä.
 Amen.
 Terve Maria
 Terve Maria.

Evangelisluterilaisessa teologian opinnoissa perehdytään myös muitten kristillisten kirkkojen rukouksiin ja minua oli viehättänyt juuri tuo keskiaikainen Ave Maria sen kauniin sisällön ja sanoman vuoksi. Moni teistä on varmaan kuullut Vesa Matti Loirin loistavan suomenkielisen tulkinnan joululauluna tunnetun Franz Schubertin Ave Mariasta. Saman Ave Marian soitimme kreikkalaisen Nana Mouskourin latinaksi esittämänä kuopuksemme ristiäisissä. En tiennyt silloin raskauden aikana, kun niin mielelläni soittelin latinan kielistä Ave Mariaa vatsani sisällä potkivalle

vauvalle, että tästä Ave Mariasta tulisi minulle myöhemmin sattumien saattamana myös niin kovin rakas ja merkityksellinen rukous.

Kovin hitaasti eteni Joulun jälkeen minun Maria-ikonini maalaaminen. Päiviä kului, ja vähän väliä keskeytin maalaamiseni tai muut askareeni aina silloin, kun sain tietää, että tsunamin uhrien lukumäärä oli jälleen kasvanut. Syytytin joka kerran uudelleen kynttilän ja rukoilin Ave Mariaa ja että: ”... *auta Isä tsunamin urhreja löytämään tiensä Sinun luoksesi. Lohduta ja vahvista Isä uhrien omaisia ja läheisiä*”.

Näin suuren onnettomuuden tuskaa ja epätoivoa ei voi ihminen käsittää. Rukoukset siivittävät hidasta maalamistani ja jokaisessa siveltimenvedossa oli temperamaalin seassa suolaisia kyyneleitäni. Maalasin ikoniini samalla rukoukseni ja kyyneleeni. Ikonini on kuin hiljainen huokaus kaikkien ihmisten kärsimysten puolesta..

Onko niin, että Jumalan näkee parhaiten vain kyynelten läpi? Onko niin, että tarvitaan valtavia koko maailmaa koskettavia katastrooffeja, jotta ihmiset osaisivat arvostaa tätä hetkeä, rauhaa ja sitä mitä meillä tällä hetkellä on? Erään tuntemattoman japanilaisen tanka-runoilija viisaus kuului näin: ” ”Ehkä elän niin vanhaksi, että kaihoten muistelen tätä kärsimysten aikaa”. Eilisellemme emme voi mitään, huomisesta emme tiedä, mutta tänään voimme rukoilla. Joku viisas on myös sanonut, että elä tänään, niin kuin se olisi elämäsi viimeinen päivä. Kuinka suuri onnettomuus pitää meitä kohdata ennenkuin tartumme siihen viimeiseen oljenkorteen ja alamme rukoilla että: ” Auta Jumala?”

Olen pitänyt itseäni aina uskovaisena ja luullut, että kristillinen kotikasvatus riittää, ja että se riittää, että uskoo, että Jumala on olemassa, ja että se riittää, että pyytää syntejä anteeksi jne. Paholainenkin uskoo, että Jumala on olemassa, mutta siitä huolimatta ei hänelle taivaspaikka avaudu. Häden hetkellä ei katekismuksen ulkoosaaminen auta, vaan silloin ihminen tulee sen perimmäisen kysymyksen eteen, että mitä usko on ja että, mitä Jeesus tarkoitti sillä sinapinsiemen-jutulla, kolkuttamisella ja etsimisellä. Häden hetkellä ihminen joutuu turvautumaan uskoonsa ja siihen, että Jumalan voima auttaa. Usko on Jumalan voima meissä. Jeesus sanoi, että jos meillä olisi uskoa, (siis Jumalan voimaa meissä), vaikka vain sinapinsiemen verran, voisimme sanoa vuorelle, että siirry - ja kas´ vuori siirtyy.

Joulun ihme on se, että Taivaallinen Isämme lähetti ainokaisen poikansa maan päälle syntymään lihaksi, ihmiseksi, ja kuolemalla kuoleman kautta pelastamaan meidät pahan vallasta. Luojamme lähetti meille Vapauttajan. Monet ajattelevat, että meidän tapamme antaa joululahjoja toisillemme symbolisoi sitä kuinka tietäjät antoivat lahjoja Jeesuken vanhemmille. Minulle joululahjan antamien symbolisoi sitä, että Taivaallinen Isä lahjoitti meille rakkaimpansa, kallisarvoisemman arteensa – ainokaisensa, jotta me pelastuisimme. Kuinka moni meistä pystyisi luopumaan lapsestaan ... minä en pystynyt siihen. Edenpäinä kerron siitä kuinka taistelin kuin tiikeriemo taistelee pentujensa puolesta oman lapseni puolesta, ja voitin, en yksin, vaan Kaikkeuden Herran armosta.

Joulun ihme tarkoittaa myös Jeesus-lapsen ottamista sydämiimme, niin että me samalla myös luotamme Jumalan voimaan, uskoon meissä, ja antaudumme Hänen tahtoonsa ja johdatukseensa. Sillä taivaallinen Isämme on luvannut, että mitä ikinä me häneltä pyydämme se meille annetaan, mutta se tarkoittaa myös sitä, että samalla tunnustamme, että tapahtukoon Sinun tahtosi ja se minkä Sinä meille parhaaksi näet – aivan kuten Jeesuskin sanoi ristillä: ” Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni”..

Enkelin ilmestyminen



Tämän Jumalan tahtoon taipuminen on kovempi pala kuin mitä sen luulisi olevan. Tämän sain itse kokea v. 1988, kun kuopukseni, hieman yli kaksi vuotias poikamme, sairastui leukemiaan ja oli kuolemaisillaan, eivätkä lääkärit antaneet enää mitään toivoa poikamme parantumisesta. Kun kysyin heiltä, että onko enää mitään tehtävissä, niin he sanoivat, että on, aina voi rukoilla ihmettä, ja että, niin kauan kuin on elämää, niin kauan on toivoa.

Ja minä rukoilin ja lupasin Jumalalle kaikkea – hieroin vaihtokauppaa Jumalan kanssa: jos annat minun pitää lapseni, niin lupaan palvella Sinua lopun ikäni, iäti ... sano vain mitä minun pitää tehdä – olen käytettävissä. Sinä yönä kirjoitin rukoillessani ja vuolaita kyyneliä itkien pienen runonkin: ”Tulee keiju, sinisiipi, muuttaa äidin jokaisen kyöneleen vuosiksi lapselle lisää.” Viimein juuri ennen nukahtamista sanoin vielä Jumalalle, että: ”Tapahtukoon sinun tahtosi. Enhän minä oikeastaan lastani omista, Sinunhan hän on ... ei minun ... mutta minä en vain tiedä, miten selviän tästä. Jos minulla ei olisi kotona kaksi lasta, niin lähtisin poikani kanssa Sinun luoksesi”.

Viimein aamuyöstä nukahdin, mutta havahduin kohta hereille, kun **enkeli ilmestyi minulle** ja toi minulle sanoman, että lapseni paranee. Tämä enkelin ilmestyminen järjestytti minun tunteitani niin, että uni pakeni silmistäni ja tunsin kuinka toivo ja elämänvirta alkoi virrata sisälläni. Halusin nousta ylös ja julistaa koko maailmalle, että rukoukseni on kuultu – että taivas, enkelit, taivaan Isä, Jeesus ja kaikki on olemassa! En malttanut enää millään nukkua ja olisi heti halunnut mennä sairaalaan, mutta odotelin kärsimättömänä kumminkin aamuun asti.

Syöpöasastolla lääkärit pyörittelivät ihmeissään päätään, kun näkivät ilmeeni, sillä en millään pystynyt salaamaan tunteitani. Olin niin toiveikas ja onnellinen. Lääkärit ja hoitajat luulivat aivan ilmeisesti, että nyt tuo nasiparka on murheen sokaisemana seonnut ihan lopullisesti. Mutta ihme tapahtui jo aamupäivällä. Poikani nousi kuoleman rajalta ylös istumaan ja sanoi, että: ”mamma, minulla on nälkä”. Tätä ihmeeparantumista eivät lääkärit osanneet selittää. He olivat ihmeissään. Poikani kuume laski aivan silmissä. Poikani oli yhä letkuissa ja hän pudotteli jääpusseja pois sängyltä ja ihmetteli, miksi meillä kaikilla on takit päällä. Hänellä oli kuume ollut niin lähellä 42 astetta, että ikkunat oli avattava, ja jääpusseilla yritettiin myös alentaa kuumetta, koska valkuaisaine alkaa veressä 42:ssa asteessa hyytymään ja siitä seuraa välitön kuolema. Poikani vatsan- ja suoliston toiminta oli myös rauhoitettu mahapumpulla, koska oli sisäisen verenvuodon vaara erittäin alahaisten verihyötalearvojen vuoksi, ja kolmea eri antibiottia meni suonistoon, sillä poikamme oli saanut kaksi eri verenmyrkytystä peräjälkeen. Punasoluja jouduttiin myös antamaan, koska luuydin

oli niin täynnä syöpäsoluja , ettei se pystynyt tuottamaan lainkaan uusia punasoluja, joita tarvittiin hapen kuljettamiseen.

Hiljaa sydämessäni kiitin Luojaa lapseni ihmeperantumisesta ja kätkin enkelin sanat sydämeeni, aivan kuten myös Maria teki seimen äärellä. Vain minä tiesin sillä hetkellä, että Taivaallisella Isällä oli sormensa pelissä. Ihme tapahtui, koska se oli Jumalan tahto ... ei minun.

Me äidit, jotka olemme kokeneet henkilökohtaisen ”tsunamimme” tunnemme sisaruutta Jeesuksen äidin kanssa, joka mentti poikansa brutaalilla tavalla ristiinnaulittuna, ja siksi ehkä Ave Maria rukous on niin suosittu juuri naisten keskuudessa kaikkialla kristityssä maailmassa. Vaikka itse olen evankelisluterilainen, niin silti olen ominut katolisen Ave Marian. Se on minun oma pikku-rukoukseni.

Tänäkin jouluna sytytän kynttilän Maria Elousa lampetti-ikoniini ja rukoilin yhdessä Äiti Marian kanssa siunausta ja rauhaa kaikille luoduille, niin taivaassa kuin maan päälläkin, ja että Äiti Maria johdattaisi kaikki ihmiset heidän viimeisellä matkallaan poikansa Jeesuksen luo.

Kiitollisuudella, rakkautta ja voimia teille kaikille toivoo Anne Lindell